

**KONVENCIJA (br. 98) O PRAVU NA ORGANIZOVANJE I KOLEKTIVNO
PREGOVARANJE, iz 1949.**

Član 1

1. Radnici treba da koriste odgovarajuću zaštitu protiv svih dela diskriminacije u materiji zaposlenja koja bi mogla da bude štetna po sindikalnu slobodu.
2. Takva zaštita se može naročito primeniti ukoliko se radi o delima koja bi imala za cilj:
 - (a) da zaposlenje radnika pored uslova da se on ne učlanjuje u sindikat ili da prestane da pripada sindikatu
 - (b) da se otpusti radnik ili da mu se svim ostalim sredstvima nanese šteta radi toga što je on član sindikata ili što učestvuje u sindikalnim delatnostima izvan radnih časova, ili pristankom poslodavca, za vreme radnih časova.

Član 2

1. Organizacije radnika i poslodavaca treba da koriste odgovarajuću zaštitu protiv svih dela uplitanja jednih na račun drugih, bilo direkto, bilo preko svojih agenata ili agenata ili članova, u njihovor formiranje, funkcionisanje i administraciju.
2. U smislu ovog člana u dela mešanja spadaju mere koje idu za tim da izazovu stvaranje organizacije radnika kojima gospodare poslodavac illi organizacija poslodavaca ili održavanje organizacija radnika finansijskim ili drugim sredstvima, sa namerom, da se ove organizacije stave pod kontrolu poslodavca ili organizacije poslodavaca.

Član 3

Odgovarajući organi prema nacionalnim uslovima, treba da, ako je potrebno, da budu obrazovani u svrhu obezbeđenja poštovanja prava organizovanja definisanog u prethodnom članu.

Član 4

Odgovarajuće mere prema nacionalnim uslovima treba da budu preduzete ako je potrebno da se podstakne i unapredi razvoj išire korišćenje procedura dobrovoljnih pregovora putem kolektivnih ugovora između poslodavaca i organizacija poslodavaca, s jedne strane i organizacija radnika s druge strane, kako bi se ovim putem odredili radni uslovi.

Član 5

1. Mera u kojoj bi se predviđene garancije u ovoj Konvenciji primenile na vojsku i policiju biće odećena nacionalnim zakonodavstvom
2. Saglasno principima određenim u paragrafu 8, člana 19 Ustava Međunarodne organizacije rada, ratifikacija od strane jednog člana ne može da utiče ni na kakav zakon, presudu, običaj ili sporazum koji već postoji i koji daju članovima vojske i policije garancije koje su predviđene u ovoj Konvenciji.

Član 6

Ova Konvencija ne odnosi se na položaj državnih funkcionera i ne može ni na kakav način da se tumači kao i da ide na štetu njihovih prava ili njihovog statusa.

Član 7

Službena ratifikovanja ove konvencije dostavljaju se generalnom direktoru Međunarodnog biroa koji će ih registrovati.